



Sygn. akt III KRS 16/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania H. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lutego 2010 roku o wznowieniu postępowania i uchyleniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2009 roku w zakresie pkt 70,

oraz od uchwały z dnia 11 lutego 2010 roku w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2010 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie:

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 11 lutego 2010 r. o wznowieniu postępowania i uchyleniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2009 r. w zakresie pkt 70 postanowiła wznowić postępowanie i uchylić uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 stycznia 2009 r. w przedmiocie przedstawienia kandydatury sędziego Sądu Rejonowego H. B. Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym.

W uzasadnieniu tej uchwały podniesiono, że po podjęciu przez Krajową Radę Sądownictwa uchwały/.../ H. B. postanowieniem z dnia 1 lipca 2009 r. wytknięto w trybie art. 40 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych uchybienie w postaci rażącej obrazy art. 583 k.p.c. Jest to nowa okoliczność, istotna dla oceny kandydatury, co uzasadnia wznowienie postępowania i uchylenie powyższej uchwały.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym postanowiła, że sędzia sądu rejonowego H. B. nie zostanie przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego.

W uzasadnieniu podniesiono między innymi, że Krajowa rada Sądownictwa analizując całokształt okoliczności zważył, że sędzia H. B. nie spełnia w dniu procedowania nad jej wnioskiem (o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym) przesłanki z art. 63a Prawa o ustroju sądów powszechnych, gdyż po osiągnięciu drugiej stawki awansowej postanowieniem z dnia 1 lipca 2009 r. wytknięto jej uchybienie w trybie art. 40 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Sędzia H. B. zaskarżyła obie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 11 lutego 2010 r. z powodu ich sprzeczności z prawem, ponieważ „przypisana obwinionej oczywista obraza przepisu art. 583 k.p.c.” w sprawie o sygn. Akt /.../ , w której „obwiniona” była referentem, nie miała charakteru rażącego, na co wskazuje analiza okoliczności związanych z tą sprawą opiekuńczą. Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonych uchwał.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, sędzia albo osoba, której praw lub obowiązków dotyczy uchwała Rady wydana w indywidualnej sprawie, może odwołać się od takiej uchwały do Sądu Najwyższego, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Prawo to, w odniesieniu do uchwały odmawiającej przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego zostało wprowadzone przez art. 1 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. (Dz.U. Nr 54, poz. 440) zmieniającej ustawę o KRS z dniem 17 kwietnia 2009 r. w następstwie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06 (Dz.U. Nr 96, poz. 621, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63), zgodnie z którym art. 13 ust. 2 zdanie drugie ustawy o KRS w zakresie, w jakim wyłączał tę możliwość został uznany, z dniem 5 czerwca 2008 r., za sprzeczny z Konstytucją.

Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje – zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o KRS - wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego. Z tego też względu, zgodnie z art. 13 ust. 5 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy uchwałę Rady uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania albo odwołanie oddala; nie może natomiast jej uchylić i orzec co do istoty sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2009 r., III KRS 10/08; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r. III KRS 13/09).

W postępowaniu odwoławczym - w zakresie nieuregulowanym w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa do postępowania przed Sądem Najwyższym - stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (art. 13 ust. 6 ustawy). Taki kontekst normatywny stawia wysokie wymagania formalne i konstrukcyjne temu środkowi zaskarżenia - odwołaniu od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, które jest ustawowo ukierunkowane wyłącznie na zweryfikowanie zarzutu jej sprzeczności z prawem. Oznacza to, że odwołanie, tak jak skarga kasacyjna, może być oparte na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ

na wynik sprawy. Przez obowiązek przytoczenia takich podstaw odwołania należy rozumieć sformułowanie pod adresem zaskarżonej uchwały zarzutów naruszenia konkretnie wskazanych przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, z którymi zaskarżona uchwała - według odwołującego się - pozostaje w sprzeczności, a także uzasadnienie konkretnie wyartykułowanych (nazwanych) podstaw odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r. III KRS 8/08).

W odwołaniu skarżąca nie powołała się na naruszenie przez Krajową Radę Sądownictwa - w zaskarżonych uchwałach z dnia 11 lutego 2010 r. - jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego. Nie podniosła również zarzutu naruszenia istotnych przepisów postępowania. W uzasadnieniu odwołania został, co prawda, przytoczony przepis art. 40 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, jednakże nie w kontekście postawienia Krajowej Radzie Sądownictwa zarzutu naruszenia tego przepisu. Odwołująca argumentowała jedynie, że jej zdaniem przepis art. 40 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych jest niezgodny z Konstytucją RP z uwagi na brak możliwości odwołania się od zapadłego orzeczenia.

W dalszej części uzasadnienia skarżąca przedstawia wiele argumentów świadczących – jej zdaniem – o tym, że postanowienie w sprawie o sygn. /.../ nie zostało wydane z rażącą obrazą art. 3535 k.p.c. Tymczasem okoliczność, czy orzeczenie w sprawie, w której skarżące wytknięto uchybienie w trybie art. 40 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, miało cechę naruszenia rażąca jest całkowicie indyferentne z punktu widzenia skutków, jakie owo wytknięcie wywołuje lub może wywołać w procedurze powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym. Zgodnie bowiem z przepisem art. 63a Prawa o ustroju sądów powszechnych na stanowisko sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym może być powołany sędzia sądu rejonowego, który pełnił służbę na zajmowanym stanowisku co najmniej piętnaście lat i po osiągnięciu drugiej stawki awansowej wynagrodzenia zasadniczego nie był ukarany karą dyscyplinarną, ani nie otrzymał wytknięcia uchybienia, o którym mowa w art. 40, ani nie miał zwróconej uwagi w trybie określonym w art. 37 § 4. Z przepisu tego wynika zatem jednoznacznie, że na stanowisko sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym nie może być powołany sędzia sądu rejonowego, który otrzymał wytknięcie uchybienia w trybie art. 40 Prawa o ustroju sądów powszechnych,

niezależnie od tego, czy uchybienie przepisom miało charakter uchybienia zwykłego lub poważniejszego uchybienia.

Do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania sędziego od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, z powodu sprzeczności uchwały z prawem, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o kasacji (art. 13 ust. 2 i ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). W związku z tym istotne znaczenie ma wskazanie w odwołaniu przepisów prawa, z którymi zaskarżona uchwała - według odwołującej się - pozostaje w sprzeczności. Tego rozpoznawane odwołanie w żaden sposób nie czyni, co uniemożliwia jakąkolwiek kontrolę zaskarżonej uchwały przez Sąd Najwyższy.

Z przytoczonych motywów Sąd Najwyższy w oparciu o art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa orzekł jak w sentencji.